

Слѣдъ малко се яви пакъ, като носеше 9 билети, съ които трѣбваше да се качимъ на парахода, за да отпътуваме до Оршевъ. Волею-неволею, трѣбваше да напустнемъ тая челолюбива Сърбия, безъ да ни се заплати онова, което е израсходвано за нейна смѣтка.

Наново за Румания и падането въ пленъ при Ада-кале.

Сутрината рано се качихме на парахода, който трѣбваше да ни изведе на една австромаджарска скеля. Врѣмето бѣше много облачно, пѣкъ и доста студено. Настанихме се въ една отъ камаритѣ на парахода. Прѣзъ цѣлия день почти не излязахме на вънъ. Въ парахода имаше между другитѣ пѣтници и единъ арапинъ, който забавляваше другаритѣ. Надхвъргаха му разни надсмѣшки. Единъ му викаше: «Арапъ ефенде, тоя параходъ никакъ не прилича на турскитѣ». Другъ пѣкъ продължаваше: „Ба, въ тоя параходъ можешъ и хога да играешъ, но въ турскитѣ това е невъзможно. Щомъ се качишъ тамъ, единъ милезименъ съ десетина копои те настанява да седнешъ на едно мѣсто, а щомъ мръднешъ или станешъ отъ мѣстото си, изведнажъ нѣкой отъ копоитѣ, които само наблюдаватъ пѣтниците, ще ти изгълчи и ще те застави да не мърдашъ, за да не изгубелъ парахода равновѣсието си. Па ще ти каже: «Папинъ гяуру, хичъ не му мислишъ, че ще потъне парахода!» и пр. Цѣлия день се така измина. Мръкна се. Парахода се спре на скелята при самия Оршевъ. Излѣзохме отъ парахода и веднага се отправихме за руманския градецъ Верчирово, който се намираше на разстояние 7—8 к. м. Снѣгъ валѣше размѣсенъ съ ситенъ дъждецъ. Тѣнъкъ сѣверенъ вѣтрѣцъ полѣхваше. До като стигнемъ до границата потънахме